

Arrest

nr. 177 620 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 22 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 3 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 23 oktober 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.03.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

S., A. (...) (R.R.: (...))

geboren te Pristina op 0(...)1986

+ minderjarige kinderen : S., S. (...) (R.R.: (...))

Geboren op (...)2004 S., D. (...) (R.R.: (...))

Geboren op (...)2007 S., M. (...) (R.R.: (...))

Geboren op (...)2008 S., D. (...)

Geboren op (...)2009

nationaliteit: Kosovo

adres: (...) Mortsel.

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d.27/09/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N.t. Verenigd Koninkrijk, §42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.3. De gemachtigde neemt op 3 oktober 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 23 oktober 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven zijn de volgende:

"Naam + voornaam: S., A. (...)
geboortedatum: (...)1986
geboorteplaats: P. (...)
nationaliteit: Kosovo

+ minderjarige kinderen :
S., S. (...) (R.R.: (...))
Geboren op (...)2004
S., D. (...) (R.R.: (...))
Geboren op (...)2007
S., M. (...) (R.R.: (...))
Geboren op (...)2008
S., D. (...)
Geboren op (...)2009

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Het middel wordt als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekende partij meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekende partij vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotypé afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 ter §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13meil998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373). De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle."

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoekers kunnen de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekende partij stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoekende partij stelt vast dat artikel 9 § 1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekende partij vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in hun land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van verzoekende partij volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of de fysieke integriteit.

Verzoekende partij stelt zich terecht de vraag 'waarom'.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

De vraag die verzoekende partij zich stelt is 'waarom' de ziekte van verzoekers geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor hun leven.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden vermeld brengt geen verheldering.

De arts attaché stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel dat de aandoeningen niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Opnieuw hier ontbreekt het 'waarom'.

Er wordt ook in het schrijven van de arts-attaché niet uitgelegd 'waarom'.

Verzoekers stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoekende partij heeft een medisch attest voorgelegd en heeft de aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekende partij zeer verstrekken gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekende partij.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekende partij.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoekende partij de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en verzoekers aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoekende partij heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend.

Stel dat verzoekende partij dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij .

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoekende partij dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in hun land van herkomst gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekende partij uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang hebben in hun thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoekende partij een levensbedreigende aandoening heeft of niet, en of dit op heden verband houdt met het feit of zij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekende partij tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoekers wel heel verstrekkende gevolgen gezien hun verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

3.2. Volgens wat blijkt uit het administratief dossier heeft verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1, aangevoerd te lijden aan een depressie en heeft zij ter staving daarvan een standaard medisch getuigschrift van 21 januari 2011 en bijlagen van 21 januari 2011 en 22 november 2011 toegevoegd.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de verblijfsaanvraag van verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012" luidt als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in § 1 van dit artikel vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 september 2013. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ziekte van de verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk

3.3. Waar verzoekende partij kritiek uit op het feit dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot een verwijzing naar het advies van 27 september 2013, moet worden opgemerkt dat een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies in beginsel is toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf wettig en afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij, in casu de gemachtigde (cf. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734).

Het medisch advies van 27 september 2013 werd in gesloten omslag gevoegd bij de bestreden beslissing en maakt integraal deel uit van deze beslissing.

In casu werd het medisch advies, onder gesloten omslag, samen met de bestreden beslissing, aan verzoekende partij betekend. Verzoekende partij heeft dus kennis kunnen nemen van de inhoud van het medisch advies van 27 september 2013.

Voormeld medisch advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.03.2011.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 21/01/2011 en de bijlagen d.d. 21/01/2011 en 22/11/2011 blijkt dat, zelfs zonder behandeling, depressie actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Een depressie kan tijdelijk sociaal invaliderend zijn maar kent een gunstig verloop in de tijd. De betrokkene neemt op dit moment geen medicamenteuze behandeling voor deze problematiek. Gezien de betrokkene op dit moment geen medicamenteuze behandeling neemt voor de depressie kan de betrokkene niet onmenselijk of vernederend worden behandeld bij eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland. Er zijn geen aanwijzingen voor een recente acute verslechtering of nood aan een ziekenhuisopname. Dit alles is congruent met het te verwachten verloop.

Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 decemb"er1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

De conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat er "kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 decemb"er1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel" wordt in de bestreden beslissing bijgetreden door de verwerende partij.

3.4. De verzoekende partij stelt vervolgens dat er sprake is van een stereotiepe afwijzing van haar verblijfsaanvraag en zij wijst erop dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Verzoekende partij merkt op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uiteenvalt in twee delen.

Verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Uit het woord "of" in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt immers dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op volgende twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij op een verkeerde wijze de verschillende toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet identificeert, nu zij de zin afbreekt voor "wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

De Raad benadrukt dat het onderzoek aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte adequate behandeling enkel betrekking heeft op het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Enkel wanneer het niet beschikbaar of toegankelijk zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst ook aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zijn de voorwaarden van het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet vervuld. De kernvraag van de tweede hypothese is dus niet of de in België genoten behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo, maar wel of verzoekende partij een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in Kosovo als een adequate behandeling onbeschikbaar of ontoegankelijk is.

Uit artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat het standaard medisch getuigschrift de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Het komt de ambtenaar-geneesheer, krachtens artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet toe om te adviseren over de noodzakelijke geachte behandeling alsook over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet laat de ambtenaar-geneesheer eveneens toe om na te gaan of er "kennelijk" sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit betreft een "prima facie" onderzoek van de ambtenaar-geneesheer ten aanzien van de twee toepassingsgevallen in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en heeft plaats in de ontvankelijkheidsfase van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Indien er dus “*kennelijk*” geen sprake is van een ziekte die valt onder één van de twee toepassingsgevallen in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dan is de verblijfsaanvraag onontvankelijk en wordt er geen verder onderzoek ten gronde gevoerd,

Verzoekende partij gaat er derhalve verkeerdelijk van uit dat bij de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook steeds ten gronde moet worden nagegaan of de in België verkregen behandeling ook beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Indien er “*kennelijk*” geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, bv. omdat geen melding wordt gemaakt van een noodzakelijk geachte behandeling of omdat de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de vermelde behandeling niet noodzakelijk is, dan dient er geen verder onderzoek ten gronde te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Ten slotte wordt opgemerkt dat de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, geen nadere interpretatie vergen en geenszins toelaten te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM; cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De twee toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen onafhankelijk van elkaar te worden getoetst.

3.5. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot de vaststelling dat de vermelde aandoening geen reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, omdat haar aandoening niet kan worden beschouwd als direct levensbedreigend, en dus na een partieel onderzoek al tot de conclusie zou komen dat er niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarden.

Uit de inhoud van het medisch advies van 27 september 2013 blijkt genoegzaam dat de ambtenaar-geneesheer ter staving van zijn conclusie dat er “*kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grand van genoemd artikel*” beide toepassingsgevallen vermeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht en vervolgens oordeelde dat “*kennelijk*” geen van beide toepassingsgevallen in casu aan de orde was. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, blijkt uit wat hierna wordt besproken geenszins dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet restrictief heeft geïnterpreteerd.

Vooreerst onderzocht de ambtenaar-geneesheer of er “*kennelijk*” sprake is van een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij. Hij oordeelt dat de voorgelegde depressie waaraan verzoekende partij lijdt, ook zonder behandeling, actueel geen risico vormt voor haar leven of haar fysieke integriteit. Hij motiveert daarbij dat een depressie tijdelijk sociaal invaliderend kan zijn, maar een gunstig verloop kent in de tijd. Verder stelt de ambtenaar-geneesheer

vast dat er geen aanwijzingen zijn voor een recente acute verslechtering of nood aan ziekenhuisopname, hetgeen congruent is met het te verwachten verloop. Door deze toelichting blijkt uit de motieven van het medisch advies op afdoende wijze “*waarom*” de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de voorgelegde aandoening “*kennelijk*” geen risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit.

Vervolgens onderzocht de ambtenaar-geneesheer of er “*kennelijk*” sprake is een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer stelt dienaangaande vast dat verzoekende partij geen medicamenteuze behandeling neemt voor de depressie. Hij oordeelt vervolgens dat verzoekende partij niet onmenselijk of vernederend kan worden behandeld bij eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland. Ten slotte is de ambtenaar-geneesheer van oordeel dat zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Ook hier blijkt uit de motieven van het medisch advies op afdoende wijze “*waarom*” ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de voorgelegde aandoening “*kennelijk*” geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

3.6. Volgens verzoekende partij diende de gemachtigde na te gaan of de “*nodige medische zorgverstrekking*” toegankelijk en beschikbaar is in haar land van herkomst. Zij licht dienaangaande nog toe dat in haar aanvraag “*uitgebreid gemotiveerd*” werd dat de behandeling die zij dient te volgen, “*zijnde medicatie*”, problematisch wordt in haar land van herkomst, gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit. Hier te lande is de aandoening niet levensbedreigend, gezien zij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen, doch de vraag stelt zich of zij in haar land van herkomst toegang zal hebben tot de noodzakelijke geneesmiddelen. Verzoekende partij stelt vast dat, indien zij in haar land van herkomst niet aan de nodige medicijnen kan geraken, zij uiteraard wel lijdt aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voorbij gaat aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat zij momenteel geen medicamenteuze behandeling volgt voor de depressie. Deze vaststelling strookt met de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden. Nu er geen sprake is van een medicamenteuze behandeling in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift en de noodzakelijkheid van een dergelijke behandeling ook niet wordt vermeld in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, dient de Raad vast te stellen dat het bovenvermelde betoog van verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Aldus wordt de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet blijkt dat verzoekende partij momenteel een medicamenteuze behandeling volgt voor haar depressie geenszins weerlegd. In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat het voor de ernst van de aandoening kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is, blijkt uit het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet dat gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is, nu daarin enkel wordt gesproken van opvolging door een huisarts dan wel een psycholoog. In tegenstelling met wat verzoekende partij aanhaalt, blijkt uit dit getuigschrift niet dat psychiatrische opvolging nodig is.

Verder betwist verzoekende partij niet op concrete en ernstige wijze het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat zelfs zonder behandeling de depressie actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit en dat de depressie, hoewel tijdelijk sociaal invaliderend, een gunstig verloop kent in de tijd. Het gegeven dat er geen aanwijzingen zijn voor een recente acute verslechtering of nood aan een ziekenhuisopname, hetgeen door verzoekende partij niet wordt betwist, is volgens de ambtenaar-geneesheer congruent met het te verwachten gunstig verloop. Dit oordeel moet worden samen gelezen met de vaststelling dat zelf indien de behandeling niet beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat verzoekende partij er onmenselijk of vernederend zal worden behandeld. Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift meerdere malen melding van een noodzakelijke medicamenteuze behandeling, doch een dergelijke behandeling blijkt niet uit de medische stukken die zij heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag.

In het licht van bovenstaande elementen toont verzoekende partij haar belang bij het betoog omtrent een tekort aan geneesmiddelen in het land van herkomst niet aan. Daar de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat verzoekende partij geen medicamenteuze behandeling neemt en hij tevens oordeelt dat de depressie, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling daar de depressie een gunstig verloop kent in de tijd, diende geen verder onderzoek te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoening in

Kosovo en diende deze ambtenaar-geneesheer dan ook niet nader in te gaan op de door verzoekende partij in haar aanvraag aangebrachte toelichting inzake de toegankelijkheid en beschikbaarheid van medicatie in Kosovo.

De kritiek van verzoekende partij dat de aandoening actueel niet levensbedreigend is omdat zij in België toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen, zonder dewelke haar aandoening wel degelijk als levensbedreigend kan worden beschouwd, kan evenmin worden bijgetreden. Uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt niet dat zij medicatie neemt, en verder gaat verzoekende partij voorbij aan het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat zelfs zonder behandeling de depressie actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit en dat de depressie, hoewel tijdelijk sociaal invaliderend, een gunstig verloop kent in de tijd, hetgeen niet op ernstige en wijze wordt betwist of weerlegd.

3.7. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Uit bovenstaande bespreking van het aangevoerde middel, blijkt dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke redenen aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt verwezen naar het medisch advies van 27 september 2013, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing en waarin omstandig wordt gemotiveerd waarom de ziekte van de verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk en aldus op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet vervolgens onontvankelijk wordt verklaard. Uit het medisch advies blijkt een individueel onderzoek van het geval van verzoekende partij in het licht van de twee toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zodat van een stereotiepe afwijzing geen sprake is.

Waar verzoekende partij opmerkt dat in de bestreden beslissing met betrekking tot het medisch advies enkel wordt gesteld dat er geen sprake is van een directe levensbedreiging, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet op zichzelf mag worden gelezen maar moet worden samen gelezen met het geheel van de inhoud van het medisch advies van 27 september 2013. De Raad volgt verzoekende partij ook niet waar zij herhaaldelijk stelt dat de gesloten omslag geen verheldering zou brengen "waarom" de ziekte door deze ambtenaar-geneesheer niet als een reëel risico voor haar leven wordt beschouwd. Die motieven zijn wel degelijk veruitwendigd in het medisch advies van 27 september 2013 en verzoekende partij kan wel degelijk begrijpen op grond van welke overwegingen de ambtenaar-geneesheer tot dit standpunt is gekomen. Dat er niet afdoende, nauwkeurig en volledig wordt gemotiveerd, zoals verzoekende partij beweert, blijkt niet.

De schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.8. In zoverre verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit, merkt de Raad op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op wat werd besproken, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is tot stand gekomen met miskennen van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Evenmin toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde inzake het determinerende motief een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing, waar het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd gegeven, of met miskennen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

3.9. Het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, na te hebben verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en diens conclusie dat de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tevens aangaf van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek, levensbedreigend of terminaal stadium deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan vallen en hierbij uitgaat van een restrictieve interpretatie van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en ernstige zieke vreemdelingen, kan voorts niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Het betreft immers een overtollige rechtstheoretische toelichting. Daarenboven blijkt noch uit de analyse noch uit de conclusie in het medisch advies van 27 september 2013 dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde medische aandoeningen enkel heeft beoordeeld vanuit de hoge drempel voorzien in de rechtspraak van het EHRM of de toetssteen voor medische regularisatie heeft verengd.

3.10. Waar verzoekende partij nog de schending van artikel 3 van het EVRM en van de rechten van verdediging aanvoert, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze verdragsbepaling en dit rechtsbeginsel door de eerste bestreden beslissing zouden worden geschonden, zodat deze onderdelen van het middel niet op ontvankelijke wijze werden aangevoerd.

3.11. De Raad stelt verder vast dat er geen argumenten worden aangevoerd tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor deze beslissing onverminderd wordt gehandhaafd.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES